

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
DEPARTAMENTUL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ
INSPECTORATUL GENERAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ

91 DE ANI DE PROTECȚIE CIVILĂ ÎN ROMÂNIA

Operațiunile militare din timpul Marelui Război au înregistrat, în premieră, bombardamentele aeriene și atacurile cu substanțe toxice. Peste 100.000 de tone de gaze letale au fost aruncate în luptă. Din cauza efectelor devastatoare, acestea nu i-au afectat doar pe combatanți. Ororile suferite de populația civilă pe durata Primului Război Mondial au determinat, în perioada interbelică, luarea unor măsuri de protejare a necombatantilor în caz de conflicte armate. Alături de alte țări, și România s-a aliniat acestei politici.

Astfel, pe 28 februarie 1933, regele Carol al II-lea a semnat Înaltul Decret Regal

nr. 468, prin care se aproba **„Regulamentul de Funcționare a Apărării Pasive contra atacurilor aeriene”**. Scopul acestuia era acela de a *„limita efectele bombardamentelor aeriene asupra populației și resurselor teritoriului, fie asigurându-le protecția directă, fie micșorând eficacitatea atacurilor”*. Apărarea Pasivă a devenit o armă de sine stătătoare, iar momentul este considerat a fi data de naștere a Protecției Civile în România.

Conceptul de protecție civilă a evoluat de la „apărare pasivă” la „apărare locală antiaeriană”, în 1952, apoi de la „apărare civilă” în 1978, la „protecție civilă” în 1996. Perioada următoare, până în 2004, a condus la schimbări în domeniul protecției civile, prin elaborarea Legii nr. 481/2004, aflată în concordanță cu principiile, scopurile și obiectivele prevăzute în Strategia Internațională pentru Prevenirea Catastrofelor, adoptată de Adunarea Generală ONU, precum și cu cele stabilite de mecanismele în domeniu ale Uniunii Europene.

Din decembrie 2004, misiunile Protecției Civile au fost preluate de către Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, având ca obiectiv principal profesionalizarea și creșterea capacităților operative ale celor două componente de bază - pompieri și protecție civilă - pentru a fi în măsură să ofere o mai bună securitate și siguranță cetățenilor și comunităților din care fac parte.

De la înființare până în prezent, indiferent de apartenența la diferite ministere sau denumirile pe care le-a avut, Protecția Civilă a rămas o componentă de bază a sistemului securității naționale, destinată prevenirii și reducerii riscurilor de producere a dezastrelor, protejării populației, bunurilor și mediului împotriva efectelor negative ale situațiilor de urgență, conflictelor armate și înlăturării operative a urmărilor acestora, precum și în scopul asigurării condițiilor necesare supraviețuirii persoanelor afectate.

Numită și **ARMA VIETȚII**, având ca deviză motto-ul **”CU VIAȚA MEA, APĂR VIAȚA”**, la cei 91 de ani de existență, protecția civilă se prezintă ca o structură capabilă să asigure un climat de încredere și siguranță cetățenilor, îndeplinind rolul profund umanitar pentru care a fost creată: apărarea populației, bunurilor materiale, valorilor culturale și mediului ambiant în situații de război, calamități naturale și catastrofe tehnologice.

Structurile Protecției Civile își duc la bun sfârșit, întotdeauna, cu devotament și profesionalism, atribuțiile ce le revin, pentru combaterea efectelor inundațiilor, alunecărilor de teren, înzăpezirilor sau accidentelor rutiere, asanarea teritoriului de muniția rămasă neexplodată din timpul războaielor.